

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA

**Acte Acadèmic de Lliurament
de la Medalla de la Universitat
al Prof. Dr. Esteban Morcillo**

Discurs d'Acceptació

Prof. Dr. Esteban Morcillo

València, 10 de novembre de 2018

Vostès entendran, de segur, la profunda emoció que estic experimentant i, per això, en justa correspondència, siguen les meues primeres paraules d'agraïment per la generosa proposta de la Sra. Rectora, amb el seu equip rectoral, i la decisió favorable del Consell de Govern, així com per la seua amable i àmplia presència hui en aquest acte.

Un agraïment estès a totes les persones que m'han expressat la seua voluntat d'acompanyar-nos hui, tot i que no els ha estat possible.

Acte que té lloc en el mateix emplaçament en el qual es trobaven unes cases “bones e suficients” a judici literal dels Jurats de la ciutat que en octubre de 1492 decidiren adquirir-les i, torne a llegir textualment, “per obs de fer hun estudi general en la present ciutat de València”.

Les obres, de Pere Compte, permeteren establir un edifici en agost de 1499, segons recollia Francesc Marc al seu dietari, per agrupar i assegurar-ne la continuïtat de totes les cases on es realitzaven estudis superiors a València, ben documentades per Vicent Vives i Liern, arxiver municipal i erudit, amb ocasió del quart centenari de la Universitat.

Es feia així realitat la voluntat de Jaume I que havia estat validada per les dues lletres de gràcia i lletra executòria *Grandi Gaudio* d'Inocenci IV en 1245.

Senyores i senyors, aquestes paraules no han d'ésser malenteses com a erudició -no la tincinó com a homenatge a l'esforç de tantes i tantes generacions, al llarg de segles, que ens han conduït fins ací.

Fins ací en el temps i en l'espai, a aquest Paranimf paral·lelogram que, en paraules escrites el 1660 per l'erudit Joan Baptista de Valda, el defineix com "Teatro, por ser destinada palestra de todas las literarias contiendas y actos públicos", i afegeix ésser de no inferior grandesa en competència de qualsevol altre de les Universitats del seu temps.

Comprendran, doncs, que les meues sentides paraules siguen també d'agraïment per lliurar-me un dels majors guardons establerts en aquesta Universitat, i fer-ho, a més, en aquest emblemàtic espai acadèmic.

Va ésser ací, en la cerimònia de lliurament de la Medalla de la Universitat a la Professora Dra. Carmen Alborch, Alta Distinció de la Generalitat, a qui vull expressar una vegada més el meu profund reconeixement universitari i el més sentit condol per la seua recent pèrdua, on vaig assenyalar, com a rector, que una Medalla de la Universitat de València es lliura a una persona, cert, però en bona mesura és també un reconeixement col·lectiu.

Perquè, com ben bé apuntava el professor Federico Pallardó la passada setmana en l'acte de la seua incorporació a la Reial Acadèmia de Medicina, el nostre treball sempre requereix d'un equip amb moltes persones.

Aprofite aquest moment per agrair el Dr. Pallardó, antic degà, per les sentides paraules que m'ha adreçat des de l'afecte i l'amistat, pronunciant una *laudatio* que difícilment pot rebre correspondència en aquestes breus paraules.

Gràcies, amic Fede.

Voldria que aquest reconeixement siga també **entès i estès** com agraïment a totes les persones que m'han atorgat la seua amistat i suport al llarg de la meua dilatada vida universitària.

Com s'ha expressat de diverses maneres en les paraules dels antics rectors que m'han precedit en una cerimònia semblant, -i als qui agraisc molt especialment la seua presència hui en aquest acte-, és moment d'agrair molt sincerament el fer bonat i fer costat amb les quals s'ha jutjat la meua trajectòria.

Trajectòria en què s'acumulen, de segur que, junt a errors i mancances, uns mèrits que, en tot cas, no són majors que els mereixements de tants companyes i companys que lliuren, pot ser la millor part de la seua experiència vital, al servei d'aquesta Universitat.

Universitat en la qual, com s'ha assenyalat, vaig iniciar els estudis de Medicina fa enguany mig segle, i on vaig tindre la fortuna de conèixer la dona amb la qual he compartit tot el que ha estat, és i serà la meua vida.

I per descomptat gràcies també a tantes i tants condeixebles i amics dels temps d'estudis, probablement, com sabeu, una dels millors etapes de la vida.

Servisca també aquest acte de record i necessari reconeixement als meus mestres, des dels meus pare i mare i el primer mestre de l'escola, a Oliva, fins al professorat universitari que em formaren com a persona i com a metge.

I vull fer-ho extensiu a les persones que han exercit el seu magisteri a aquesta antiga Universitat, als que continuen el seu mestratge en els nostres temps, i a aquelles persones que l'exerciran en el futur.

Des de la perspectiva ja llunyana de les antigues Constitucions, la nostra Universitat ha estat sempre un organisme viu gràcies a l'esperó de la permanent renovació de l'estudiantat, del professorat i de tot el personal de la Universitat.

Una constant renovació que ens projecta fins a la visió contemporània d'Universitats de tercera i quarta generació compromeses amb el desenvolupament material i el benestar de la ciutadania, amb la democratització del coneixement i el conreu dels valors.

Un progrés lluny de temps ombrívols i d'intolerància religiosa que condemnaren a la foguera en 1506 Lluís Alcanyís, titular de la "cadira de medicina e cirurgia", i que poc després portà a l'exili a Joan Lluís Vives, estàtua seua que centra el nostre digníssim Claustre.

Més recentment, no fa encara huitanta anys, també la condemna a mort del rector Peset Alexandre, i la condemna a l'exili exterior i interior de tantes persones.

Que tot això ens servisca com a lliçó per ajudar als i les que pateixen ara mateix el drama humanitari de l'emigració.

Çò és un tarannà que, parafrasejant el nostre més gran poeta, Ausiàs March, parlant de *lo temps de tempesta deia vaig sobre neu, descalç, ab nua testa* o referint-se a allò que *orella d'hom afalac no pot rebre*.

Per això, Molt Honorable President, tots els rectorats precedents, i ara també la meua ben estimada rectora que m'ha succeït en la màxima responsabilitat universitària, hem demanat als governs la seua implicació en la construcció d'un sistema universitari públic valencià per tal de poder contribuir, des de la docència i la cultura, des de la recerca, la transferència de coneixement i la innovació, a eixe necessari canvi de model, sostenible, intel·ligent i inclusiu, que requereix el nostre territori.

Vull emfatitzar i agrair la proximitat del nostre President de la Generalitat, i la de tot el Consell.

Gràcies President, i gràcies a la consellera i consellers també per la vostra presència hui ací.

Una presència que entenc com una mostra més de reconeixement a una Universitat que ha estat, és, i serà, un referent indefugible de la València quatrecentista que la va crear.

Una Universitat que al llarg de la seua història ha experimentat la necessitat de recursos 'suficients' per tal de fer realitat els somnis dels Jurats de la Ciutat, que volien una universitat comparable amb els principals *Studium Generale* del seu temps com Paris o Bolonya.

Per tal de fer realitat eixe somni, eixa legítima ambició de la societat valenciana, tots els meus companys rectors -als que ara vull agrair, molt afectuosament, la seua presència en aquest acte- hem demanat un nou model de finançament i estic segur, ho espere, que ja s'estan produint avanços per a un futur pròxim.

Ben cert és que al llarg d'aquests darrers anys hem patit una profunda crisi econòmica amb fondes implicacions socials, i que certes polítiques han condicionat el govern universitari i han suposat una limitació a una trajectòria de progrés resultat de la dedicació i l'esforç de totes les persones que treballen a la Universitat.

I acabe ja.

Hui és temps de reconeixements.

Per això vull concloure agraint el treball i col·laboració de totes les persones que m'han acompanyat al llarg d'aquests huit anys en el Consell de Direcció, també els Delegats i Delegades, els membres dels òrgans de representació i govern, Claustre, Consell de Govern i Consell Social, Junta Electoral i Sindicatura de Greuges, Juntes de PAS i de PDI, Comitè d'Empresa, seccions sindicals, representació de les i els estudiants, i particularment les persones que van estar al front de l'AGE i de la Delegació d'Estudiants, les Fundacions i Centres Singulares de la Universitat, la Secretaria General i els serveis universitaris, les Facultats i Escola, els Departaments i Instituts.

Mereix una especial referència i agraïment el treball de les persones que han integrat al llarg d'aquests anys el Gabinet del Rectorat i que hui han fet possible aquesta cerimònia que, com he dit anteriorment, entenc també com reconeixement inclusiu a totes les persones que cada dia fan possible aquesta magnífica i gran Universitat de València.

Sra. Rectora Magnífica, vostè sap de la meua sincera admiració i respecte, també del meu afecte personal.

En rebre de les vostres mans aquesta Medalla us reitere la felicitació per la fita històrica de la vostra elecció, recentment reconeguda, conjuntament amb la Rectora Magnífica de la UJI, amb la Distinció de la Generalitat, i us desitge a vostè, Sra. Rectora, i a totes les estructures de govern i representació de la Universitat, no sols el major dels encerts sinó també la col·laboració de les institucions i el suport de la societat valenciana.

Confie que aquesta nova etapa siga, emprant les paraules de *Raimon*, Medalla de la Universitat de València:

*Un temps que ja és un poc nostre,
un país que ja anem fent.*

Per a mi és ara temps de continuar la tasca pròpia d'un professor i investigador d'aquesta Universitat, a la Facultat de Medicina i Odontologia, la que ha estat la meua casa com a estudiant, com a professor, com a degà i a la qual he retornat amb la modesta satisfacció d'haver contribuït a la governança universitària.

Una tasca que no hauria estat possible sense la comprensió i generositat que he d'agraïr especialment a la meua família, les meues estimades dona, filles i nétes. Gràcies.

Senyores i senyors, com sempre continuaré al servei d'aquesta institució, i cada dia, en arribar a la Facultat i a l'Hospital Clínic, Hospital que és patrimoni d'aquesta Universitat -i gràcies Sr. President, vostè sap per què-, honoraré aquest temps viscut rememorant les paraules del gran poeta de Burjassot, qui va ser "honoris causa" per la nostra molt estimada Universitat de València:

*Jo pujaré piament els graons
i en arribar al terme entonaré
el prec dels béns que em retornaves sempre.*

Moltíssimes gràcies -de tot cor- per aquesta distinció.

VNIVERSITAT DE VALÈNCIA